

Hvornår må et barn møde i institution?

Reglerne for fremmøde i institution er fastsat for at begrænse spredning af smitsomme sygdomme.

Hovedreglen er, at syge børn ikke må møde i institution, og at et barn med en smitsom sygdom først må modtages, når det ikke længere smitter.

Barnet er rask, når det på sædvanlig måde kan klare at opholde sig i institutionen. Det vil sige, at barnet skal kunne deltage i de aktiviteter, det plejer, uden at kræve særlig pasning.

Hvis et barn møder i institution uden at være helt rask, har det på grund af nedsat modstandskraft større risiko for at få komplikationer til sygdommen eller pådrage sig en anden sygdom.

Vurdering af risiko

Da børn er mere modtagelige for smitsomme sygdomme end voksne, og da mange sygdomme smitter allerede i inkubationstiden, er det ikke muligt helt at undgå smitte i institutioner. Et enkelt sygdomstilfælde i institutionen giver ofte anledning til, at flere børn bliver smittet. Derfor er det vigtigt, at diagnosen smitsom sygdom stilles hurtigt for at begrænse smittespredning.

Hvis personalet er i tvivl, om et barn smitter, kan de anmode barnets forældre om en vurdering fra den behandlende læge og kan eventuelt kræve, at forældrene fremskaffer lægeattest.

Hvis lægen finder, at et barn ikke er smittefarligt, kan barnet modtages, hvis det i øvrigt er rask nok til at være i institutionen og ikke kræver særlig pasning.

I tvivlstilfælde afgør embedslægen, hvornår et barn kan modtages i institution.

Når barnet bliver sygt i institutionen

Hvis et barn bliver sygt i institutionen, bør forældrene altid underrettes med henblik på at hente barnet.

Særligt i begyndelsen af et sygdomstilfælde er det vigtigt at holde øje med barnets tilstand for at kunne bemærke forandringer. Selv et tilsyneladende fredeligt sygdomstilfælde kan i nogle tilfælde hurtigt udvikle sig i alvorlig retning.

Inden barnet bliver afhentet, kan man mindske smitterisikoen ved at lade det opholde sig i et andet rum end de andre børn. Det er dog vigtigt, at barnet hyppigt tilses af en voksen.

Medicingivning

Hvis lægen har ordineret medicin, er det vigtigt at give medicinen som foreskrevet. Både dosis og tidspunkter for medicingivningen bør overholdes. Man skal fortsætte med medicinen i den angivne periode, også selvom barnet synes at være blevet helt rask. Hvis barnet, efter behandlingen er påbegyndt, udvikler hududslæt eller i øvrigt får nye symptomer, bør lægen kontaktes.

Giv ikke medicin, der ikke er ordineret af lægen.

Personalet er ikke uddannet til at observere og behandle syge børn. Derfor bør medicingivning i institutionstiden begrænses mest muligt.

Når barnet efter akut, smitsom sygdom igen kommer i institutionen, bør eventuel fortsat medicin gives på tidspunkter uden for institutionstiden.

Ved kroniske sygdomme er der undertiden behov for at give medicin i løbet af dagen. Såfremt institutionspersonalet har påtaget sig at give et barn den ordinerede medicin, skal der foreligge en instruks for medicingivningen.

I de fleste tilfælde vil der være givet tilstrækkelig instruktion om medicingivningen ved påskriften på medicinbeholderen. Beholderen skal have let læselig påskrift med oplysning om barnets navn, medicinens art og med den ordinerede dosis.

I de tilfælde, hvor en mere grundig skriftlig instruktion om medicingivningen er nødvendig, kan institutionens ledelse anmode forældrene om en skriftlig instruktion fra lægen.

Medicinen opbevares utilgængeligt for børn. Der bør udarbejdes et skema for det syge barn, hvor medarbejderen kan afkrydse, når medicinen gives.